

А ти за нарушеното и силомъ отнетото ми спокойствие, тъкмо когато отъ два, три дни пасамъ най-много се нуждаяхъ въ него.

Кибритовъ си изгъве сърдитъ, фуриозенъ. Но скоро слѣдъ неговото прѣмахване втрѣсе ме тѣй силно, щото на часа трѣбваше да викамъ доктора Влада.

— Та ти снощи бѣше добръ, тѣй добръ! . . . Какъ тѣй, какво ти станъ пакъ и въ единъ такъвъ неуреченъ часъ?

Азъ му разказахъ всичката си комедия съ Кибритова. Той се смѣ и негодува.

Дозитѣ хининъ изново ми бѣхх приписани. Не обичахъ хининѣтъ и се нажалихъ, че ще бѣдх принуденъ пакъ да гълтамъ това прѣгорчиво лѣкарство, и рекохъ на доктора: Господине докторе, тая заранъ се нагълтахъ съ доста горчевини, пакъ ли ми приписвашъ хининъ?

— Това е то, приятелю, отговори докторѣтъ смѣйби се, шарлатаницѣтъ докторъ Кибритовъ ти е далъ, намѣсто хининъ, жлъчка и въ твърдѣ неумѣрена доза; ала и това нищо: слѣдъ малко и тоя принадѣкъ ще ти мине за всегда. Тѣй ще бѣдеш отърванъ заведнѣжъ отъ двѣ трѣски, едната отъ простуда, сир. отъ *febris simplex petrohanensis*, другата Кибритовска, или отъ *febris Kybritosa*. Само за напрѣдъ гледай да се не срѣщашъ съ тоя фанфаронъ, за да не ти дразни жлъчката.

Азъ оздравѣхъ наскоро и поченахъ на врѣме прѣкласнитѣ си занятия; но всѣкога, когато срѣщахъ Кибритова отъ близо или отъ далечъ, сбѣкамъ ме обливаше студенъ потъ и като че му се искаше да ме втрѣсе отъ гнѣвъ.

В. Поповичъ.